

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/92/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114211416
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4114211416.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Olivera Kolenčíka a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, D., zastúpený: JUDr. Július Goga, advokát, Štefánikova 47, Nitra, proti žalovanému: 1/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, 2/ Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, 3/ Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného 1/ a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 29. marca 2022, č. k. 19C/64/2014-391, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. až V. **p o t v r d z u j e.**

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Nitra) rozsudkom zo dňa 29. marca 2022, č. k. 19C/64/2014-391 konanie v časti o zaplatenie sumy 882,36 eur zastavil (I. výrok). Žalovaný v 1. rade (Slovenská republika – Ministerstvo SR) je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 15 000 eur (náhrada nemajetkovej ujmy) do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (II. výrok). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (III. výrok). Ďalším výrokom žalovanému v 1. a 2. rade (Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR) priznal nárok na náhradu trov konania ohľadne nároku na náhradu škody voči žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (IV. výrok). Žalobcovi súd priznal nárok na náhradu trov konania ohľadne nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému v 1. rade (Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR) v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (V. výrok). Súd žalovanému v 3. rade (Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR) nepriznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi (VI. výrok).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ust. § 1 ods. 1 a 2, § 2, § 9 ods. 1, § 10, § 18 ods. 1, § 20, § 25 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), § 4 ods. 1 písm. a/, b/, § 9 ods. 3, § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

3. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, tak prvoinštančný súd uviedol, že žalobca žalobou došlou na súd dňa 11.04.2014 žiadal, aby súd uložil žalovanému (pôvodne označenému ako Slovenská republika

- Ministerstvo spravodlivosti SR) povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 100 000 eur a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 50 000 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň si uplatnil trovy konania.

4. Okresný súd Nitra rozsudkom č. k. 19C/64/2014-207 zo dňa 02.10.2018 žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku podal žalobca včas odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre ako odvolací súd uznesením zo dňa 29.01.2020, č. k. 5Co/19/2019 - 236 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. o zamietnutí žaloby a výroku III. o náhrade trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Predmetom konania bola náhrada škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia ako aj nesprávneho úradného postupu, od ktorých odvodzoval žalobca svoj nárok na náhradu tak majetkovej ako aj nemajetkovej ujmy.

7. Súd prvej inštancie skúmal základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jeho orgánmi v konaní v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V spojitosti s tým bolo povinnosťou súdu prvej inštancie posúdiť, či uznesenie o zastavení trestného stíhania možno považovať za nezákonné rozhodnutie a následne zistiť splnenie podmienok vzniku škody.

8. Rovnako zákon č. 58/1969 Zb. bližšie nedefinuje pojem škody a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto treba aj v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 442 Občianskeho zákonníka) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného.

9. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody (nemajetkovej ujmy), keďže zastavením trestného stíhania voči žalobcovi sa uznesenie o vznesení obvinenia stalo nezákonným. V tomto smere súd poukázal napr. na nález ÚS, sp. zn. III. ÚS 754/2016, podľa ktorého Ústavný súd SR je toho názoru, že vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o jeho začatí bez ohľadu na to, či bolo vydané za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. alebo za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., odôvodňuje s ohľadom najmä na čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny, právo na náhradu nemajetkovej ujmy takto stíhanej osoby, pokiaľ jej táto v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania vznikla. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením (a to aj v prípade, ak nebolo realizované väzobne), je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe, a to aj v prípade, ak bolo trestné stíhanie začaté už za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. (t. j. pred 1. júlom 2004).

10. Vzhľadom na to, že kritériá ustanovené v § 17 ods. 3 zákone č. 514/2003 Z. z. ako aj limitáciu výšky náhrady nemajetkovej ujmy nemožno aplikovať na prípady, keď (nezákonné) uznesenie o začatí trestného stíhania bolo vydané pred dňom nadobudnutia ich účinnosti (t. j. vo vzťahu k § 17 ods. 3 pred 1. januárom 2009 a vo vzťahu k § 17 ods. 4 pred 1. januárom 2013), všeobecné súdy týmito viazané nie sú, a preto je vecou všeobecných súdov, aby z právneho poriadku kritériá, podľa ktorých posúdia výšku náhrady nemajetkovej ujmy, vyvodili.

11. Pokiaľ ide o subjekty, ktorú sú zodpovedné za uplatnenú škodu žalobcu, pôvodne súd konal výlučne so žalovaným v 1/ rade. Následne po vydaní uznesenia odvolacieho súdu pokračoval v konaní už aj so žalovanými v 2/ a 3/ rade. Všeobecne platí, že nesprávne označenie orgánu, ktorý má v mene štátu konať, v žalobe - pri správnom označení štátu ako žalovaného - nemôže byť na ujmu žalobcovi a nemôže viesť k zamietnutiu žaloby. Je totiž vecou súdu, aby si urobil záver o tom, ktorý orgán má v mene štátu konať v súlade so zákonom č. 514/2003 Z. z. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2020, sp. zn. 6 Cdo 87/2019). Súd sa podrobne zaoberal aj touto otázkou, pričom dospel k záveru, že nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia) bolo vydané za účinnosti zák. č. 58/1969 Zb., tj. založila sa pasívna legitímácia štátu, pričom v danom čase za Slovenskú republiku konalo Ministerstvo spravodlivosti, preto mu zostala pasívna legitímácia zachovaná. Pokiaľ ide o žalovaného

v 2. rade, tak s poukazom na to, že žalobca sa domáhal aj zaplata odchodného, považoval súd za pasívne legitimovaný subjekt v mene Slovenskej republiky aj Ministerstvo vnútra SR. I keď žalovaný v 3. rade namietal, že bol žalobcom označený ako Generálna prokuratúra SR (t. j. nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom), súd aj s poukazom na celý priebeh konania, napr. aj na základe podania žalobcu zo dňa 09.02.2022, vyvodil záver, že mal žalobca tiež na mysli označenie štátu ako žalovaného, v mene ktorého koná Generálna prokuratúra SR. Tento subjekt by mohol byť zodpovedný iba za nesprávny úradný postup, na ktorý poukazoval žalobca. Súd osobitne nerozhodoval o prístupí ďalších subjektov na strane žalovaného, a to s poukazom na to, že je vecou súdu, aby si urobil záver o tom, ktorý orgán má v mene štátu v týchto sporoch konať.

12. Súd prvej inštancie preveril, či je dôvodná námietka litispendencie, pričom zistil v súdnom registri, že žaloba v tomto spore bola podaná na súd dňa 11.04.2014 o 13:38:16 hod. (sp. zn. 19C/64/2014) a žaloba voči SR - MV SR dňa 11.04.2014 o 13:42:06 hod. (sp. zn. 7C/64/2014). Z toho vyplýva, že súd bol oprávnený vo veci ďalej konať, keďže konanie pred ním začalo skôr ako to, ktoré bolo vedené po postúpení vecí, na Okresnom súde Bratislava I. Inak podľa vyjadrení strán sporu, došlo medzičasom na Okresnom súde Bratislava I, k zastaveniu konania, vedeného pod sp. zn. 7C/64/2014. K žalovaným namietanému premlčaniu súd prvej inštancie uviedol, že túto námietku vyriešil odvolací súd vo svojom zrušovacom uznesení.

13. Žalobca sa domáhal zaplata majetkovej ujmy (škody), vymedzenej sumou „minimálne“ 100 000 eur. Táto mala pozostávať z odchodného žalobcu vo výške 12 118,76 eur, trov zastupovania, náhrady mzdy, prípadne ušlého zisku v sume 82 985 eur. Okrem toho si žalobca uplatnil pôvodne aj sumu 882,36 eur; v tejto časti vzal žalobu späť z dôvodu uhradenia tejto sumy zo strany žalovaného v 2. rade. V nadväznosti na to súd uvádza, že i keď si žalobca uplatnil sumu, označenú ako minimálnu vo výške 100 000 eur, samotný súčet uvádzaných položiek žalobcom, spolu predstavuje sumu 95 986,12 eur.

14. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že tento nárok žalobcovi nemožno priznať, a to z nasledovných dôvodov:

15. a) Odchodné žalobcu 12 118,76 eur

Žalovaný v 2/ rade namietal od začiatku uplatňovanie tohto nároku na základe zák. č. 58/1969 Zb. ako aj zák. č. 514/2003 Z. z. Súd dospel k záveru, že príčinou nezväčšenia príjmu žalobcu, nebolo trestné stíhanie žalobcu, ale personálny rozkaz ministra vnútra, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru, ktorý nie je ale nezákonným rozhodnutím. Na základe uvedeného nárok na zaplata sumy 12 118,76 eur súd zamietol.

b) Trovy zastupovania

Žalobca v podanej žalobe uviedol, že mu vznikla ujma, spočívajúca vo vyplatení advokátskych trov. Počas konania však nepredložil žiadny dôkaz o tom, že by mal výdavky spojené s obhajobou a ani nevyčíslil ich výšku. V tomto smere neunesol dôkazné bremeno.

c) Náhrada mzdy (predpokladaný dosahovaný príjem od 31.01.2003 do 22.04.2011) v sume 82 985 eur. Žalovaní popreli tvrdenia žalobcu a ním uplatnený nárok považovali za hypotetický a nepreukázaný.

Súd nemal vykonaným dokazovaním preukázané splnenie podmienok pre priznanie tejto sumy. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočnú škodu nemožno obmedziť len na škodu spôsobenú na veciach (na majetku). Skutočnou škodou je aj ujma, ktorá vznikla poškodenému tým, že bol nútený vynaložiť náklady na prepravu osoby alebo nákladu, ďalej sem patria aj náklady vynaložené a vzniknuté v spojitosti s uplatnením nároku v trestnom alebo občianskoprávnom konaní. Ani podľa uznesenia Ústavného súdu SR z roku 2017, sp. zn. I. ÚS 478/2017-11, nepostačuje pravdepodobnosť zvýšenia majetkového stavu v budúcnosti. Súd napriek tomu, že v konaní vypočul svedkov a oboznámil sa aj s ich čestnými prehláseniami, nemal preukázané, že by žalobcovi vznikol takto uplatnený nárok na náhradu škody. Samotný žalobca požiadaval už dňa 07.11.2002 o uvoľnenie zo služobného pomeru, pričom z jeho výpovede je zrejmé, že tak urobil z dôvodu novej situácie v polícii, keď získal pocit, že aj jeho chcú z polície vytlačiť. Mal už odpracovaných 25 rokov. Samotní svedkovia (E., F.) potvrdili, že žalobca ich oslovil až najskôr v priebehu roku 2003 (obdobie marec, apríl), že by mal záujem o prácu u nich. Žalobca už v tom čase vedel, že je voči nemu vznesené obvinenie a nespĺňa podmienku bezúhonnosti. Ak súd vzal do úvahy všetky fakty, ktoré predchádzali jeho prepusteniu zo štátnej služby, zistil, že žalobca nepreukázal, že by sa o prácu v SBS

zaujímal už pred rokom 2003. Jeho tvrdenia vyznievajú rozporuplne, keď na jednej strane podľa toho čo uviedol, už nemal záujem vykonávať prácu v polícii a na druhej strane si aj tak hľadal uplatnenie vo svojej profesii. Podľa súdu za túto situáciu nenesie zodpovednosť štát, nie je hodnoverne preukázaná ani výška škody, keďže nie je reálne, aby si vyčíslil „mzdu“ za obdobie celého trestného konania“, ide len o tzv. fikciu príjmu. Okrem toho súd nemôže konštatovať ani existenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a takto uplatnenou škodou. V neposlednom rade je tiež podstatné, že žalobca od 01.02.2003 poberal výsluhový dôchodok (podľa neho asi 16 000 Sk – t. j. cca 531,10 eur), ktorého výška predstavovala inak vyššiu sumu ako priemerná mzda v roku 2003, ktorá bola vo výške 476,83 eur (14 365 Sk). Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, a to tak priamo z výpovede žalobcu ako aj svedka F., že žalobca po prepustení zo štátnej služby pracoval. Pomáhal manželke pri podnikaní, bol zamestnaný v stavebnej firme, pracoval aj v zahraničí a za prácu dostával aj mzdu. Ak by mu aj prípadne vznikol nárok na „škodu“, čo ale súd nezistil, nebolo by možné jeho nároku vyhovieť. Žalobca v tomto smere nepredložil žiadny dôkaz o tom, aký mal príjem zo závislej činnosti, preto by ani neuniesol dôkazné bremeno v tomto smere. Predsa nemôže požadovať zaplatenie sumy 829,85 eur mesačne za obdobie 100 mesiacov, ak počas tohto obdobia aj pracoval a mal aj príjem. Uplatnená suma by nemohla predstavovať jeho skutočnú škodu a ani ušlý zisk, keďže od nej neodpočítal to, čo reálne v danom období aj zarobil.

16. Okrem majetkovej ujmy si žalobca uplatnil aj nemajetkovú ujmu vo výške 50 000 eur. Sloboda, česť, ľudská dôstojnosť, súkromie patria medzi základné ľudské práva. Nie je možné vrátiť čas, či vymazať určité obdobie života. Všeobecne možno konštatovať, že trestné stíhanie po psychickej stránke objektívne negatívne vplývalo na život žalobcu. Obava z trestu vnáša do mysle stíhanej osoby nepredstaviteľnú záťaž. Hlavne ak sa cíti nevinný a napriek tomu je obvinený. Psychické útrapy prináša neistá budúcnosť. Vedome či nevedome, určite nie úmyselne, sa táto situácia prenáša na rodinu stíhaného, spolužijúce osoby znášajú zlé obdobie spolu so stíhanou osobou, o čo ťažšie je samotnému stíhanému. Ťažšie sa stíhaným osobám združuje v spoločnostiach, kde je trestné konanie voči nim známe. O trestnom stíhaní vedela rodina, priatelia žalobcu a z médií aj ostatní ľudia. Počas stíhania sa žalobca vyhýbal ľuďom a oni jemu; aj keď sa to po zastavení trestného stíhania sčasti zlepšilo, návrat k obdobiu pred stíhaním je nemožný. Súd posudzoval aj celospoločenskú situáciu a pohľad občanov na trestne stíhané osoby. Napriek všeobecne konštatovanému zákonnému pravidlu, že na obvineného sa hľadí ako na nevinného, pokiaľ nebude právoplatne odsúdený, je realita úplne rozdielna. Konkrétne ľudia nešpecifikujú svoje postoje, hlavne ak majú obavu, že by boli spoločensky neprijateľné, sú však v nich zakorenené a jednájú podľa svojho vnútorného presvedčenia aj keď navonok z iného dôvodu. Je preto zložité konkrétne preukázať zmenu postojov spoločnosti k súdnej osobe. Na druhej strane, ak sa to preukáže, je to podľa súdu dôvod na navýšenie nemajetkovej ujmy. Všeobecne sa za vinného berie každý, kto je čo len obvinený, rovno je spoločnosťou odsúdený a potrestaný. Toto možno sledovať úplne bežne vo vyjadreniach ľudí, ale aj ešte závažnejšie bežne v médiách, ktoré majú významný vplyv na formovanie názorov spoločnosti. Daný prípad bol pritom aj medializovaný, v novinových článkoch bolo uvádzané celé meno a začiatkové písmeno priezviska žalobcu spolu s jeho funkciou v polícii. Túto skutočnosť by si mal uvedomovať aj štát a konať tak, aby bola uvádzaná prezumpcia nevinny zaužívaná a rešpektovaná v spoločnosti. Štát nemôže za individuálne zlyhania jednotlivcov v ich správaní, ale mal by toto pravidlo presadzovať do života ľudí, do ich postojov. Ak tak štát nekoná, je za takéto správanie spoločnosti zodpovedný. Štát (cestou príslušných orgánov a zástupcov) je na začiatku tohto reťazca a mal by si to uvedomiť a podľa toho aj konať, pretože svojim prejavom nedáva dobrý príklad, pričom občania pozorne vnímajú jeho prejavy. Často orgány činné v trestnom konaní informujú o odhalení trestnej činnosti, ale ak nebola preukázaná, alebo bol páchatel oslobodený, na to tlačové konferencie nezvolávajú. Podľa súdu štát nepostupuje vždy objektívne a nestranné a sám vyvoláva situácie napádajúce nerešpektovať prezumpciu nevinny. Štát má právo, a nič tomu nebráni, potierať trestnú činnosť, ale ak pochybí, má niesť následky. Nemajetková ujma má potom odrážať aj preventívny charakter naprávania individuálnych chýb. Aj pri zdôvodňovaní výšky trestu sa používa preventívny charakter ako dôvod pre vyšší trest. Je všeobecne známe, že občania sa inak odmeranejšie, so strachom a nedôverou, pozerajú na ľudí, ktorí boli trestne stíhaní, horšie sa im spolupracuje, pričom je irelevantné, či boli oslobodení alebo či bolo voči nim zastavené trestné stíhanie. Trestné stíhanie však z dôvodu jeho dĺžky a rozsahu úkonov žalobcu obmedzovali v jeho živote. Nevhodným spôsobom štát cestou príslušných orgánov postupoval aj pri preukazovaní trestného činu, a to pri domovej prehliadke, ktorá predchádzala zadržaniu žalobcu. Žalobca bol obvinený z viacerých trestných činov, pričom pri jednom z nich (skutok č. 4 - pomoc pri legalizácii príjmu z tr. činnosti) mu hrozil trest odňatia slobody na päť rokov až dvanásť rokov. Dĺžka konania osem rokov a 144 dní napriek tomu nie je objektívne

primeraná doba trvania trestného konania. Súd nekonštatuje vyslovene prietahy v konaní, pretože na to nemá zákonné oprávnenie, aj keď trestné konanie trvalo viac ako 8 rokov. Vec žalobcu by však mohla vzhľadom na jej závažnosť a priebeh, byť skončená v kratšom menej ako polovičnom čase, pričom zodpovednosť žalobcu za dĺžku konania nebola zistená. V živote žalobcu na základe trestného stíhania nastala podstatná a už nikdy nezmeniteľná zmena s vplyvom na celý jeho život. Táto zmena bola spôsobená vinou žalovaného. Tým, že bol žalobca protiprávne obvinený, mal súd za to, že objektívne mu vzniká právo na náhradu nemajetkovej ujmy, z dôvodu zásahov do jeho osobnosti, života, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti ako aj súkromia. Dané porušenie objektívne, ako už bolo konštatované (nález ÚS ČR I.ÚS 2551/13 zo dňa 29.04.2014), vyplýva už zo samotného faktu, že sa voči nemu nespravodlivo viedlo trestné konanie. Súd je presvedčený, že pre porušenie týchto práv žalobcu, nebolo dostatočné zadosťučinenie samotné rozhodnutie v trestnom konaní, ale súd mal za to, že žalobca má právo aj na nemajetkovú ujmu v peniazoch. Táto skutočnosť vyplýva aj zo samotného trestného konania. Ak by bol uznaný žalobca vinným, tiež by to neostalo len na papieri, nebolo by to len o konštatovaní v rozsudku, ale dostal by aj nejaký trest. V tomto prípade mu hrozil trest odňatia slobody nepodmienečne na dobu až dvanásť rokov. Súd teda zvažoval, v akej výške by bola nemajetková ujma v peniazoch primeraná. Náhrada nemajetkovej ujmy má slúžiť na kompenzáciu stavu právnej neistoty, do ktorej bol žalobca uvedený a udržovaný v dôsledku neprimeranej dĺžky trestného konania. Trestné konanie sa viedlo voči žalobcovi od 02.12.2002 do 22.04.2011, spolu 8 rokov a 144 dní, čo je 3064 dní. Nielenže zákon, ale dokonca ani judikatúra súdov neurčila nejakú ani len orientačnú sumu či mantinely, v ktorých by sa náhrada pohybovala. Súd pri určení primeranej výšky prihliadol na závažnosť trestných činov, ktoré sa kládli žalobcovi za vinu. Do úvahy vzal aj postavenie žalobcu v polícii, keďže pôsobil na jednej z vedúcich funkcií, kedy bol riaditeľom odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Nitre. V polícii pôsobil viac ako 25 rokov. Zároveň zohľadnil samotnú dĺžku trestného stíhania ako aj dopad trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby. Napriek tomu, že žalobca nepreukázal prípadné zhoršenie zdravotného stavu v dôsledku trestného stíhania, súd konštatuje, že už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým, že sa jednalo nakoniec o nepravdivé obvinenie (napr. rozs. KS v Trenčíne, sp. zn. 3Co 118/2008). Pri úvahe o poskytnutí primeraného zadosťučinenia je potrebné prihliadať k celkovej dobe, po ktorú konanie trvalo (t. j. odo dňa vznesenia obvinenia do dňa právoplatnosti konečného rozhodnutia vo veci). Náhrada nemajetkovej ujmy má slúžiť ku kompenzácii stavu právnej neistoty, ktorú žalobca prežíval; ide o psychickú kategóriu, ktorej hĺbka a dosah sú náročne preukázateľné. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má zodpovedať aj všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti.

17. S poukazom na to súd prvej inštancie priznal žalobcovi sumu 15 000 eur ako nemajetkovú ujmu za nezákonné rozhodnutie. Rozhodnutia súdov pri určení výšky nemajetkovej ujmy sú rôzne, ale pri každom jednom prípade treba individuálne posudzovať skutkový stav veci. Všeobecne možno minimálnu výšku učiť sumou okolo 1 200 eur ročne, a to za menej závažný trestný čin (napr. rozs. KS v Nitre, sp. zn. 8Co/37/2019). Pretože v tomto prípade išlo o závažnejšie trestné činy (vrátane zločinu), k pomeru trvania samotného trestného stíhania, postavenia osoby žalobcu, jeho dovtedajšiu bezúhonnosť, následkov pre žalobcu ako aj jeho rodinu (znášanie jeho nálad, osočovania, odlúčenia), považoval za spravodlivé priznať vyššiu sumu aj ako v rozpätí od 1400 až 1500 eur (napr. rozsudok KS v Nitre, sp. zn. 12C/45/2019). V prepočte na deň súd priznal žalobcovi sumu 4,89 eur denne, čo za rok predstavuje sumu 1 786 eur. Práve táto výška náhrady podľa súdu predstavuje sumu, ktorá prinesie ponaučenie aj pre subjekt, ktorý práva občana porušuje. Teda nejde o zanedbateľnú sumu, s ktorou by napríklad mohol štát počítat' pri trestnom konaní ako s nepodstatným údajom, na druhej strane to však nie je suma, ktorá by občana viedla k zneužitiu citovaných zákonných ustanovení pre osobné obohatenia, napr. nejakým vyvolaním trestného konania len za účelom oslobodenia, resp. zastavenia trestného stíhania.

18. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca sa domáhal náhrady aj titulom nesprávneho úradného postupu, pričom v priebehu konania žalovaní namietali, že žalobca neuviedol, ktorý orgán ma byť zodpovedný, za ktoré konkrétne obdobie a v akej výške za ním uvádzaný nesprávny úradný postup. V tomto prípade súd dospel k záveru, že nárok na náhradu škody nesprávnym úradným rozhodnutím pohlcuje nesprávny úradný postup jemu predchádzajúci. Takýto záver vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 327/2018 z 19. septembra 2018, podľa ktorého na nezákonnosti nemožno stavať zákonnosť, in concreto na nesprávnom a nezákonom úradnom postupe nie je možné postaviť zákonné rozhodnutie. Ak je nesprávny úradný postup zavŕšený rozhodnutím, tak toto rozhodnutie by v prvom rade nebolo možné považovať za zákonné, a teda by nebolo možné ponechať ho bez povšimnutia a domáhať sa nároku na náhradu škody len z titulu jemu predchádzajúceho

nesprávneho postupu, pretože by tým bol nastolený neúnosný a nezákonný stav, keď by postupom orgánu verejnej moci poškodený subjekt síce akceptoval a riadil sa z nezákonného postupu vzídeným rozhodnutím, avšak súčasne by sponchyboval zákonnosť jemu predchádzajúceho postupu. Súd preto rozhodoval len o ujme za samotné nezákonné rozhodnutie. Okrem toho by súd mohol pri posudzovaní opodstatnenosti tohto nároku vychádzať iba z výsledkov vybavenia žiadostí žalobcu o preskúmanie postupu vyšetrovateľa v rámci trestného konania, ktoré boli tak, ako to uvádzal žalobca, všetky zamietnuté ako nedôvodné.

19. Na základe uvedeného súd zaviazal štát v zastúpení Ministerstva spravodlivosti SR na zaplatenie sumy 15 000 eur žalobcovi, predstavujúcej nemajetkovú ujmu. Pre prehľadnejšie označenie subjektov na strane žalovaného súd označil orgány, konajúce v mene štátu ako žalovaných v 1. až 3. rade, pričom z kontextu celej prejednávanej veci je zjavné, že zodpovedným subjektom je výlučne štát ako žalovaný, pričom v jeho mene boli označené 3 orgány, a to Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR a Generálna prokuratúra SR. Vzhľadom na to, že ostatné nároky žalobcu súd vyhodnotil ako nedôvodné, zamietol vo zvyšnej časti žalobu žalobcu.

20. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom svedka G. H.. Jeho výsluch podľa súdu nebol potrebný, a to aj z dôvodu, že pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy súd postupuje podľa voľnej úvahy a posudzuje každý prípad osobitne. Okrem toho tak rozhodol aj s poukazom na hospodárnosť konania a zároveň aj pre to, že predmetný návrh nebol predložený včas, tak ako to upravuje § 153 Civilného sporového poriadku (ďalej iba „CSP“).

21. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie majetkovej ako aj nemajetkovej ujmy. S prihliadnutím na to súd postupoval tak, že samostatne posúdil úspech/neúspech strán sporu pri majetkovej ujme a pri nemajetkovej ujme.

22. V časti zaplatenia škody v sume 100 000 eur bol žalobca úspešný len v sume 882,36 eur (nepatrná suma), keďže táto mu bola v priebehu konania uhradená žalovaným v 2/ rade. Preto vzal žalobu v tejto časti späť (§ 256 ods. 1 CSP). Vo zvyšnej uplatnenej sume bol žalobca neúspešný, preto súd priznal nárok na náhradu trov celého konania (tak pred súdom prvej inštancie ako aj trovy odvolacieho konania) žalovaným 1/ a 2/ proti žalobcovi ohľadne majetkovej ujmy v plnom rozsahu.

23. Vo vzťahu k uplatneniu nemajetkovej ujmy bol žalobca úspešný čo do základu nároku. Preto mu súd prvej inštancie priznal voči žalovanému 1/ náhradu trov celého konania (tak pred súdom prvej inštancie ako aj trovy odvolacieho konania) v rozsahu 100 %. Základom pre určenie výšky trov konania v časti nemajetkovej ujmy bude priznaná suma nároku. Súd prvej inštancie uviedol, že CSP nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (možnosť priznania plnej náhrady trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu). Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť však aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Priznanie plnej náhrady trov konania je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela od úvahy súdu. Pokiaľ teda žalobca bol v predmetnej veci v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v základe úspešný, je treba priznať v tejto časti úspech žalobcovi v plnom rozsahu. Takýto záver posúdil Ústavný súd SR ako ústavne konformný a udržateľný (uznesenie IV. ÚS 71/2019-12 zo dňa 07.02.2019). Obdobne nárok na náhradu trov konania posudzoval aj Krajský súd v Nitre (uznesenie č. k. 25Co/148/2018-1266, č. k. 9Co/267/2018-307).

24. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania žalovaného 3/ súd rozhodol tak, že mu nárok na náhradu trov konania nepriznal, i keď bol plne procesne úspešný. Žalovaný 3/ si neuplatnil tento nárok, trovy konania mu nevyplývali ani zo súdneho spisu, preto vo vzťahu k nemu rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku VI. rozhodnutia, a to s poukazom na čl. 17 základných princípov CSP.

25. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Strany sporu nenavrhlí a ani súd nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by mal postupovať podľa § 257 CSP.

26. Proti tomuto rozsudku v časti týkajúcej sa výroku II., IV. a V. podal včas odvolanie žalovaný 1/ navrhujúc odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že určí výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá bude zodpovedať zákonnej úprave a judikatúrnej praxi upravujúcej limity odškodnenia pri zohľadnení prevažujúcej absencie preukázaných zásahov. V časti trov konania navrhol postupom v zmysle § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP o nároku na ich náhradu rozhodnúť tak, že súd najskôr vypočíta pomer úspechu a neúspechu strán v spore (bez rozdelenia nárokov) a úspešnejšej strane prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu zodpovedajúcom zásade úspechu. Žalovaný 1/ poukázal na existenciu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

27. Odvolaním namietal priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ako aj výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá bola žalobcovi priznaná, nakoľko túto považuje za neprimerane vysokú a odporujúcu tak ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ako aj zásade rozumného a spravodlivého usporiadania vzťahov. Namietal tú skutočnosť, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku vôbec nerealizoval porovnanie uplatneného nároku so zákonom č. 215/2006 Z. z., a nevzal do úvahy ďalšie pre riadne posúdenie potrebné skutočnosti, predovšetkým judikatúru, pričom pre porovnanie ním priznanej náhrady nemajetkovej ujmy uvádza iba dvojicu rozhodnutí Krajského súdu v Nitre, čo však v uvedenom prípade nemôže byť za žiadnych okolností postačujúce. Uvedený spôsob vyčíslenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy ako aj samotná výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie je neobjasnený, nepreskúmateľný, čím rozhodnutie nespĺňa požiadavky úplného, presvedčivého a správneho odôvodnenia.

28. Ďalej uviedol, že trestné stíhanie žalobcu prebiehalo v súlade so zákonnými ustanoveniami, nebolo poznačené zbytočnými prietahmi a príslušné orgány činné v trestnom konaní, ako aj súdy vykonávali úkony nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej. Odvolateľ je toho názoru, že súdom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 15 000,- eur je zjavne neprimerane vysoká, a priznaním tejto sumy súd prvej inštancie porušil ústavnú zásadu primeranosti, resp. ekvivalencie. Nie je možné pripustiť, aby bola žalobcovi priznaná z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch suma porovnateľná s prípadmi, keď poškodenému bola spôsobená smrť, a niekolkokrát vyššia ako je priznávaná obetiam trestného činu znásilnenia alebo sexuálneho násillia. Žalovaný je dokonca toho názoru, že rozhodným obdobím pre stanovenie minimálnej mzdy relevantnej pre výpočet maximálnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy je rok, kedy malo k negatívnemu zásahu dôjsť, teda rok 2002, pričom rozdiel medzi priznanou výškou náhrady nemajetkovej ujmy je tak ešte omnoho vyšší. Ďalej uviedol, že dĺžku trvania daného trestného konania nemožno akýmkoľvek spôsobom pri priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie zohľadňovať a na základe toho navyšovať priznanú náhradu nemajetkovej ujmy.

29. V ďalšom namietal, že súd prvej inštancie dostatočne nevysvetlil ako môže štát zodpovedať za konanie médií, či ich postup ovplyvňovať. Ak však medializáciou prípadu došlo k zásahu do žalobcových osobnostných práv, ten sa mohol (a mal) domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom žaloby na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zodpovednosť žalovaného 1/ za ujmu spôsobenú medializáciou prípadu by bola daná len v prípade, ak by boli informácie médiám poskytované prostredníctvom zamestnancov žalovaného 1/. K zisteniu, že by zo strany orgánov štátu došlo k informovaniu o trestnom stíhaní žalobcu neprimeraným spôsobom, však v konaní nedošlo. Súd prvej inštancie teda dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, pričom uvedený odvolací dôvod je naplnený aj zohľadňovaním zásahu do osobnostných práv iných osôb (rodinných príslušníkov žalobcu), nakoľko predmetom tohto konania je náhrada nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť spôsobená priamo žalobcovi ako poškodenému, a nie tretím osobám. Žalovaný v 1/ uviedol, že žalobca nijakým relevantným spôsobom nepreukázal tak zásadný zásah do jednotlivých oblastí jeho života, či už v oblasti osobnej integrity alebo v oblasti jeho spoločenského života.

30. Žalovaný 1/ nesúhlasí s rozdelením náhrady trov konania na majetkovú a nemajetkovú časť, ako aj s určením percentuálneho úspechu žalobcu v časti nemajetkovej ujmy. Je toho názoru, že rozhodnutie o trovách konania samostatnými výrokmi vo vzťahu ku každému nároku spôsobí neprehľadnosť a zmatečnosť pri rozhodovaní o konkrétnej výške trov konania na strane žalovanej a žalobcu. Zároveň

bude takýto výrok súdu v praxi nevykonateľný a neaplikovateľný. Z takto priznanej náhrady trov konania nie je možné jednoznačne určiť, ako sa následne bude postupovať pri vyčíslení náhrady trov za jednotlivé úkony. V tomto prípade strany nebudú môcť predpokladať, ako následne rozhodne súd prvej inštancie o výške trov konania, dokonca je možné dospieť k záveru, že rozhodnutie o výške trov konania ani nebude v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP (najmä § 251 CSP). Nie je teda zrejmé, ako by mal okresný súd postupovať pri následnom rozhodovaní o výške trov, teda či bude vyhodnocovať, či konkrétny úkon súvisel s nárokom na náhradu majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy, resp. či pri hodnote úkonu bude vychádzať z uplatnenej sumy alebo z priznanej sumy.

31. V súlade so znením § 255 CSP žalovaný 1/ konštatoval, že za základ uplatneného nároku možno považovať sumu 115 000,- eur (sumu predstavujúcu súdom priznanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15 000,- eur a sumu vo výške 100 000,- eur uplatnenú žalobcom titulom náhrady majetkovej škody). Úspech žalobcu v konaní tak predstavuje spolu 13,04 %, keď v konaní mal úspech len v priznanej náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 15 000,- eur (15 000,- eur zo 115 000,- eur = 13,04 %). Úspech žalovaného 1/ predstavuje 86,96 %, keďže súd žalobu v časti uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody vo výške 100 000,- eur v časti zastavil a v časti zamietol (100 000,- eur zo 115 000,- eur = 86,96 %). Celkový (čistý) úspech žalovaného 1/ tak predstavuje 73,92 % (86,96 % - 13,04 %). S prihliadnutím na uvedené by mal potom súd dospieť k záveru, že žalovaný 1/ má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 73,92 % .

32. V závere podaného odvolania uviedol, že uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 58/1969 Zb. podlieha vykonávaniu dokazovania nielen z hľadiska jeho samotného vzniku, ale aj z hľadiska požadovanej výšky. S tvrdením súdu prvej inštancie, že žalobcovi postačuje byť úspešný čo do základu sa žalovaný 1/ nestotožňuje a poukazuje na to, že právna úprava náhrady nemajetkovej ujmy či už podľa zák. č. 58/1969 Zb., alebo podľa zák. č. 514/2003 Z. z. obsahuje určité zákonné limity (na rozdiel napr. od konania o ochranu osobnosti podľa Občianskeho zákonníka), preto nie je možné dospieť k záveru, že výška závisela výlučne od úvahy súdu, ktorú žalobca nemohol nijako predvídať. Na podporu svojich tvrdení poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.02.2020, sp. zn. IV. ÚS 652/2018-44.

33. Voči rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 29. marca 2022, č. k. 19C/64/2014-391 v časti výrokov II. až V. podal včas odvolanie aj žalobca navrhujúc odvolaciemu súdu, aby toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal nepriznanie uplatneného nároku na odchodné v sume 12 118,76 eur z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Rovnako namietal aj aplikované nálezy ústavného súdu SR súdom prvej inštancie, konkrétne IV. ÚS 296/2014 a III. ÚS 754/2016. Žalobca má za to, že tieto nálezy vôbec nedopadajú na prejednávaný prípad.

34. Omyl súdu prvej inštancie spočíva v rozdielnosti medzi záverom použitým v oboch náleзоch Ústavného súdu SR, ktorý zistil, že skutok nie je trestným činom. Poukázal na skutočnosť, že v danom prípade prokurátor zastavil trestné stíhanie voči žalobcovi z dôvodu, že sa nestal skutok, pre ktorý sa viedlo dané trestné stíhanie. Použitú argumentáciu súdu prvej inštancie považuje žalobca za neakceptovateľnú, keďže nikdy nedošlo ku konaniu, ktoré by mohlo zakladať záver použiteľný na vylúčenie existencie príčinnej súvislosti medzi personálnym rozkazom a vzniknutou škodou. Uviedol, že súdom priznaná suma nemajetkovej ujmy nezodpovedá dopadom a následku, ktorý spôsobilo žalobcovo nezákonné trestné stíhanie na jeho život a život jeho rodiny. Postup súdu sa mu javí ako arbitrárne nespravodlivý a zhodnotenie dôkazov bolo vykonané v jeho neprospech.

35. V ďalšom uviedol, že prvoinštančný súd neprihliadol na skutočnosť, ktorá bola v konaní preukázaná. Nevyhodnotil právnu skutočnosť, že vydaním uznesenia o zastavení žalobcovho trestného stíhania z dôvodu, že skutok sa nestal bola priamo určená absolútna neplatnosť právneho úkonu – personálneho rozkazu z 24.01.2023, ktorý vychádzal zo skutočností, ktoré sa nikdy nestali. Tento stav nemožno zhojiť. Dodatočné schválenie žalobcovho prepustenia na základe skutku, ktorý sa nikdy nestal nemožno akceptovať. Platí tak, že k ukončeniu služobného pomeru došlo v dôsledku uvoľnenia s nárokom na odchodné v zmysle zákona. Takto má uplatnená nárok na odchodné v spornej sume charakter škody, ktorá žalobcovi vznikla v dôsledku nezákonného postupu štátu. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 751/2016 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.11.2010, sp. zn. 3 Cdo/73/2009, z ktorých aj citoval. Poukázal na to, že v čase vydania napadnutého

personálneho rozkazu o prepustení bolo právoplatne rozhodnuté o skončení žalobcovho služobného pomeru, a to personálnym rozkazom č. 254 zo dňa 18.11.2002, ktorým bol žalobca uvoľnený dňom 31.01.2003 zo služobného pomeru. Tento právny akt nebol nikdy zrušený. V tejto súvislosti namieťa, či vydanie napadnutého personálneho rozkazu o prepustení zo dňa 24.01.2003 nebolo pre duplicitu neplatné od počiatku priamo zo zákona.

36. V závere podaného odvolania poukázal na existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP, pričom uviedol, že sú prípustné ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Súd, pokiaľ pre stanovenie výšky náhrady škody a ušlého zisku, ktoré mal určiť svojim rozhodnutím neumožnil dokazovať konkrétnejšie výpočty rozdielu medzi minimálnymi mzdami v rozhodnom období a priemernými príjmami osôb, ktoré boli na pozícii, ktorú mal žalobca možnosť získať, nebyť nezákonného trestného stíhania. Prepočtom rozdielov medzi objektívne danými faktormi (minimálna mzda) a priemerom miezd v akých sa pohybovali iní pracovníci v bezpečnostných zložkách sa mohlo dospieť k zisteniam, ktoré mohol súd prvej inštancie použiť pre stanovenie žalobcovej náhrady škody a ušlého zisku.

37. K žalobcom podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný 1/, ktorý uviedol, že tvrdená škoda nie je za žiadnych okolností v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.07.2018, sp. zn. 2Cdo/112/2017. Ďalej uviedol, že zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že žalobca už dňa 07.11.2002 požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru, teda ešte pred tým než vôbec došlo k začatiu trestného stíhania žalobcu. Z uvedeného je teda zrejmé, že žalobca by stratil svoju funkciu, či postavenie v jeho zamestnaní, bez ohľadu na to, či by k začatiu trestného stíhania došlo alebo nedošlo. V ďalšom poukázal na skutočnosti uvedené v ním podanom odvolaní. Odvolaciemu súdu navrhol, aby odvolanie žalobcu odmietol a vo veci rozhodol v zmysle odvolacieho návrhu uvedeného v ním podanom odvolaní.

38. Žalovaný 2/ vo svojom písomnom vyjadrení k žalobcom podanému odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje s výrokmi napadnutého rozhodnutia a s odvolaním žalobcu nesúhlasí. Plne sa pridrižava svojich doterajších tvrdení a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Nitra potvrdil ako vecne správny.

39. Žalovaný 3/ v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu uviedol, že otázkou zákonnosti a platnosti personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 20 zo dňa 24.01.2003, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru sa zaoberal Najvyšší súd SR pri preskúmaní rozhodnutia ministra vnútra SR č. KM-48/K-2003 zo dňa 17.04.2003. Žalobu žalobcu na preskúmanie rozhodnutia o rozklade Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 7 SŽ 95/03 zamietol a tým vyriešil aj otázku platnosti personálneho rozkazu č. 20. Najvyšší súd SR skonštatoval, že služobný pomer žalobcu skončil prepustením dňa 01.02.2003. Personálny rozkaz nebol zrušený, nie je nezákonný, a preto nie je spôsobilý založiť akýkoľvek nárok na náhradu škody. Zamietnutie žalobcom uplatneného nároku na odchodné okresným súdom je správne. Nesúhlasí ani s ostatnými tvrdeniami uvádzanými v odvolaní žalobcu a považuje ho za nedôvodné.

40. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania v danej prejednávanej veci boli podané oprávnenými subjektmi (žalobcom a žalovaným 1/) v rámci zákonnej lehoty na podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 29.03.2022 č. k. 19C/64/2014-391, pokiaľ ide o podanými odvolaniami napadnuté výroky II. až V., viazaný pritom rozsahom a dôvodmi obidvoch odvolaní (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Následne odvolací súd dospel k tomu záveru, že obidve podané odvolania, t. j. žalobcu a žalovaného 1/ nie sú dôvodné, a preto napadnutý prvoinštančný rozsudok v jeho výrokoch II. až V. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, pričom v ďalšom odkazuje na rozsah a predovšetkým obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku vzťahujúceho sa k výrokom II. až V., s ktorým odôvodnením sa plne stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

41. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb., o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len „štátny orgán“). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

Podľa § 1 ods. 2 cit. zák., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 2 cit. zák., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov.

Podľa § 9 cit. zák., pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinností urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať iba z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom.

Podľa § 20 zák. č. 58/1969 Zb., pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

Podľa § 27 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravuje doterajšími predpismi.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

42. V prípade tohto prebiehajúceho odvolacieho konania, odvolací súd vychádzajúc zo svojej zákonnej povinnosti skúmania, či odvolaním zo strany žalobcu a žalovaného 1/ napadnutý prvoinštančný rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd obsiahnutých v ust. § 389 ods. 1 CSP,

prijal ten záver, že napadnutý rozsudok ani jednou z procesných vád obsiahnutou v ust. § 389 ods. 1 CSP netrpí, a preto ho v napadnutých výrokoch (II. až V.) pri aplikácii procesného postupu v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP, ako vecne správny potvrdil. Ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP boli potvrdené aj súvisiace výroky o náhrade trov konania (t. j. IV. a V.).

43. Súd prvej inštancie pri rešpektovaní záväzného právneho názoru odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), tak ako bol obsiahnutý v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 29.01.2020 č. k. 5Co/19/2019-236 a zároveň aj všetkých skutočností vyšších v konaní najavo (§ 191 ods. 1 CSP), dospel k správnym záverom, ktoré sa prejavili v správnosti odvolaniami žalobcu a žalovaného 1/ napadnutých výrokov (II. až V.) prvoinštančného rozsudku zo dňa 29.03.2022 č. k. 19C/64/2014-391). Za rozhodujúce pritom opodstatnene považoval individuálne okolnosti prejednávanej veci, s ktorými sa následne náležitým a preskúmateľným spôsobom vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku spĺňajúcim kritériá naň kladené v ust. § 220 ods. 1 až 3 CSP. Taktiež aj skutkové zistenia rezultujúce z prednesov účastníkov tohto konania ako aj vykonaného dokazovania a naň nadväzujúce právne závery prvoinštančného súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné, resp. prijaté v zrejmom omyle, pretože na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval správne ustanovenia Ústavy SR a špeciálnych hmotnoprávných predpisov (zák. č. 58/1969 Zb., a zák. č. 514/2003 Z. z.) odcitovaných v rámci bodov 34. až 46. odôvodnenia napadnutého rozsudku. S prihliadnutím na uvedené je možné zo strany odvolacieho súdu prijať ten záver, že nedošlo k naplneniu odvolacích dôvodov, tak ako boli prezentované obidvoma odvolateľmi v ich odvolaniach.

44. Odvolací súd poznamenáva, že základným predpokladom vzniku zodpovednosti za zásah do osobnostných práv fyzickej osoby je taký neoprávnený zásah do takých práv štátom (objektívne zodpovedným), ktorý je spôsobilý spôsobiť škodu, resp. vyvolať nepriaznivé následky v oblasti chránených záujmov a to za kumulatívneho splnenia troch podmienok (nezákonné rozhodnutie, existencia škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím).

45. V danej prejednávanej veci súd prvej inštancie pri preukázaní kumulatívneho naplnenia troch esenciálnych podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej vo finančných prostriedkoch pre žalobcu, správne vychádzal zo špecifik tohto konania a zároveň aj z celkovej dĺžky trestného konania (8 rokov a 144 dní) vedeného proti žalobcovi, ktoré bolo v konečnom dôsledku zastavené, pretože skutok kvôli ktorému je vedené trestné konanie, sa nestal. Taktiež v tejto súvislosti opodstatnene zobral na zreteľ aj maximálnu výšku trestu (12 rokov), ktorá žalobcovi v prípade preukázania spáchania skutku (trestného činu) hrozila.

46. Pokiaľ ide o priznanie samotnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi v sume 15.000 eur, súd prvej inštancie správne akceptoval rozhodovaciu prax všeobecných súdov ohľadom tejto problematiky, a predovšetkým vychádzal z toho skutkového zistenia, že žalobca skutok, pre ktorý je voči nemu vedené trestné konanie, nespáchal, a preto voči nemu nemalo byť ani samotné trestné stíhanie začaté. V tejto súvislosti odkázal aj na rozhodovaciu činnosť vyšších súdnych autorít (judikát R 37/2014), rozhodnutie NS SR 4Cdo/183/2009, 3Cdo/194/2010 a 4Mcdo/15/2009). Z hľadiska právne – argumentačného sa súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s danosťou pasívnej vecnej legitímácie štátu v tomto konaní, pričom v prípade žalovaného 1/ táto rezultuje z princípu objektívnej zodpovednosti jeho orgánov, v danom prípade Ministerstva spravodlivosti SR.

47. Na margo konkrétne priznanej sumy titulom náhrady nemajetkovej ujmy pre žalobcu, t. j. 15.000 eur, odvolací súd poznamenáva, že takto priznanú výšku nemajetkovej ujmy s poukazom na špecifiká danej prejednávanej veci nepovažuje za nadhodnotenú a v rozpore s rozhodovacou činnosťou iných súdov. V tejto súvislosti bol správne prvoinštančným súdom vzatý zreteľ aj na negatívny vplyv vedeného trestného konania, či už na psychiku žalobcu a príslušníkov jeho najbližšej rodiny, vzhľadom na medializáciu tohto trestného konania (Nový čas a Nitrianske noviny) aj na správanie sa bývalých kolegov a priateľov voči žalobcovi. Je potrebné sa prikloniť ku konštatácii prvoinštančného súdu v tom smere, že samotné trestné stíhanie (konanie) vedené proti žalobcovi viac ako 8 rokov tohto obmedzovalo v jeho zaužívanom spôsobe života pred začatím trestného konania, pričom sa jedná o nezmeniteľnú zmenu majúcu dopad na celý ďalší život žalobcu. Odvolací súd s prihliadnutím na celkovú dĺžku trestného stíhania žalobcu poznamenáva, že táto predstavuje cca 1/9-inu priemerného veku dožitia človeka, čo by nemalo byť prípustné bez ohľadu na zložitnosť trestného prípadu, alebo objektívne okolnosti nemožnosti vysporiadania sa s trestným stíhaním osoby skôr. V danom prípade išlo o posudzovanie vplyvu trestného stíhania na žalobcu, ktorý vplyv spôsobil následky na jeho rodinnom, pracovnom

a spoločenskom živote. Priznanú sumu náhrady za spôsobenú nemajetkovú ujmu žalobcovi vo výške 15 000 eur prvoinštančný súd v rámci odôvodnenia bodu 63. napadnutého rozsudku správne odôvodnil aj s poukazom na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Nitre vzťahujúcu sa na túto problematiku (napr. rozsudok Krajského súdu v Nitre vydaný vo veci pod sp. zn. 8Co/37/2019 a rozsudok Krajského súdu v Nitre vydaný vo veci pod sp. zn. 12C/45/2019. Taktiež v tejto súvislosti poukázal opodstatnene aj nález ÚS ČR I. ÚS 2551/13 zo dňa 29.04.2014 a uznesenie ÚS SR pod sp. zn. I. ÚS 327/2018 zo dňa 19.09.2018. Taktiež aj odvolací senát Krajského súdu v Nitre 5Co rozhodujúci o podaných odvolaniach žalobcu a žalovaného 1/, poukazuje na svoj rozsudok zo dňa 25.01.2023 sp. zn. 5Co/30/2022, v ktorom ohľadom priznania náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi rozhodol v skutkovo obdobnom prípade tým spôsobom, že žalobcovi ako fyzickej osobe voči žalovanému ako Slovenskej republike priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 15 250 eur. Týmto rozsudkom odvolací senát 5Co na Krajskom súde v Nitre na základe včas podaného odvolania žalovaného procesným postupom podľa § 388 CSP zmenil napadnutý výrok rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 11.06.2021 č. k. 5C/274/2010-444 v časti výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy prvoinštančným súdom v sume 23 250 eur na sumu 15 250 eur priznanú odvolacím súdom. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na nález ÚS SR I. ÚS 273/2021 zo dňa 29.06.2021.

48. Záverom k uvedenému odvolací súd poznamenáva, že sa stotožnil so skutkovými závermi obsiahnutými v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku, na základe ktorých je možné konštatovať, že žalobca bol pred začatím trestného konania mužom v strednom veku žijúcim v usporiadanom kruhu, ktorému prináležal adekvátny spoločenský status vyplývajúci aj z funkcie, ktorú v zamestnaní zastával (riaditeľ odboru kriminálnej polície OR PZ v Nitre). Práve začatie inkriminovaného trestného konania voči žalobcovi trvajúceho viac ako 8 rokov bolo podľa názoru odvolacieho súdu spúšťačom stresovej situácie u žalobcu, zakladajúcej jeho neistú budúcnosť. Za priťažujúci dôvod v predmetnom viac ako 8-ročnom stíhaní a konaní bol aj samotný výsledok trestného konania, ktoré muselo byť zastavené, pretože skutok, ktorého spáchanie bolo kladené za vinu žalobcovi sa nestal. K negatívnemu vplyvu na psychiku žalobcu prispela aj medializácia započatého trestného konania voči žalobcovi v médiách s celorepublikovou pôsobnosťou (denník Nový čas) ako aj regionálnou pôsobnosťou (Nitrianske noviny), ku ktorej preukázateľne došlo s tým, že mala určite negatívny vplyv na celkový rámec postavenia žalobcu v očiach verejnosti.

49. V kontexte uvedeného, odvolací súd nepovažoval za opodstatnené námietky žalovaného 1/ obsiahnuté v jeho odvolaní zo dňa 12.05.2022, majúce vzťah k výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi v sume 15 000 eur, ktorá suma podľa názoru odvolateľa je výsledkom svojvoľe súdu prvej inštancie, pričom nezodpovedá kritériám rozhodovania iných všeobecných súdov (aj nadriadených) v tejto oblasti. Taktiež nebolo možné ako opodstatnenú odvolaciu námietku akceptovať tvrdenie žalovaného 1/ prezentované v ním podanom odvolaní v tom smere, že prvoinštančný súd pri rozhodovaní o výške priznať sa majúceho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nevzal na zreteľ kritériá obsiahnuté v zák. č. 215/2006 Z. z., o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, pretože oblasť právnej úpravy tohto zákona nekorešponduje s oblasťou právnej úpravy zák. č. 58/1969 Zb., resp. zák. č. 514/2003 Z. z. Záverom k podanému odvolaniu žalovaného 1/ odvolací súd poznamenáva, že do určitej miery je v rozhodovaní súdu o zodpovednosti štátu, aj keď iba latentne zahrnutý vplyv aj iných okolností (skutočností, osôb) na následok poškodenia, ktoré v súdnom konaní nie sú z praktického a hospodárneho hľadiska zisťované.

50. Pokiaľ ide o podané odvolanie žalobcu smerujúce voči zamietajúcemu výroku II. a súvisiacemu výroku V., tak odvolací súd pri akceptovaní odvolacích dôvodov v zmysle § 379 a § 380 CSP prijal záver o nedôvodnosti takto podaného odvolania, ktorý sa prejavil v potvrdení napadnutých výrokov II. a V., ako vecne správnych podľa § 387 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie v súvislosti so zamietnutím žaloby žalobcu ohľadom ním požadovaného zaplatenia sumy 100 000 eur (12 118,76 eura odchodné + 82 985 eur náhrada mzdy, resp. ušlý zisk) ako majetkovej ujmy v rámci bodov 62. až 64. odôvodnenia napadnutého rozsudku precíznym spôsobom odôvodnil svoje zamietavé stanovisko k tejto časti podanej žaloby, ktoré z hľadiska presvedčivosti spĺňa všetky atribúty ust. § 220 ods. 2 vety tretej CSP. Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku vzťahujúcim sa k zamietnutiu žaloby v jej zvyšku, resp. s dôvodmi, ktoré súd prvej inštancie k takémuto kroku po procesnej stránke primäli.

51. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o jeho zamietajúcu časť výroku II., je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie pri nepriznaní nároku žalobcovi na odchodné v sume 12 118,76

eura správne skonštatoval neunesenie dôkazného bremena žalobcom, čo sa týka preukázania príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou. V časti uplatneného nároku na náhradu trov zastupovania súd prvej inštancie takisto žalobu žalobcu správne zamietol pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom (nepredloženie konkrétnych dôkazov k výške týchto trov). V časti podanej žaloby vzťahujúcej sa k uplatnenej náhrade mzdy žalobcu za obdobie od 31.01.2023 do 22.04.2011 spolu v sume 82 895 eur, súd prvej inštancie dokazovaním vykonaným v intenciách ust. § 191 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 CSP a naň nadväzujúcim správnym právnym posúdením dospel k tomu záveru, že žalobcovi takto uplatnenú výšku náhrady mzdy nie je možné priznať, pretože tento počas inkriminovaného obdobia aj pracoval a za vykonanú prácu poberal mzdu. Výška uplatnenej náhrady mzdy preto nemôže predstavovať skutočnú škodu na strane žalobcu a ani jeho ušlý zisk, pretože od takto vyčíslenej sumy mzdového nároku žalobca neodpočítal výšku sumy, ktorú v inkriminovanom období zarobil u iných zamestnávateľov. So zaujatým právnym názorom prvoinštančného súdu v tomto smere sa stotožňuje aj odvolací súd.

52. Vzhľadom k tej skutočnosti, že obidvaja odvolatelia v rámci svojich odvolaní napadli aj súvisiace výroky o náhrade trov vzťahujúce sa k rozhodnutiu vo veci samej, odvolací súd v rámci tohto odvolacieho konania podrobil prieskumu aj výroky napadnutého rozsudku IV. a V. o náhrade trov konania žalobca versus žalovaní 1/ a 2/ (výrok IV.) a žalobca versus žalovaný 1/ (výrok V.).

53. Svoje rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie založil na tom konštatovaní, že diferencoval medzi konaním o zaplatenie náhrady škody v sume 100 000 eur a konaním o zaplatení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 50 000 eur. Vzhľadom k tej skutočnosti, že v konaní o zaplatenie škody v sume 100 000 eur boli v prevažnej časti (okrem zastaveného konania v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom po sumu 882,36 eura, kde prichádza rozhodnúť o náhrade trov konania podľa § 256 ods. 1 CSP), t. j. vo zvyšnej uplatnenej sume bol žalobca neúspešný, náhrada trov konania v plnom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP patrí žalovaným 1/ a 2/ proti žalobcovi, pretože žalovaní 1/ a 2/ mali v tejto časti konania vo vzťahu k žalobcovi úspech v plnom rozsahu. Pokiaľ ide o náhradu trov konania v časti konania o zaplatenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 50 000 eur, tak v tejto časti uplatneného nároku prvoinštančný súd správne aplikoval ust. § 255 CSP s tým dôvetkom, že úspech vo veci sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. V danom prípade je potrebné považovať žalobcu za procesne plne úspešného, pretože mu bola priznaná časť uplatneného nároku (15 000 eur z pôvodne žalovaných 50 000 eur), pričom výška priznanej sumy závisela od úvahy súdu. V kontexte uvedeného je potom ako vecne správny vyhodnotiť výrok V. napadnutého rozsudku o priznaní náhrady trov konania žalobcovi v rozsahu 100 % voči žalovanému 1/.

54. Predmetom odvolacieho prieskumu v tomto odvolacom konaní neboli výroky I. a VI. napadnutého rozsudku, ktoré ani jeden z účastníkov konania nenapadol odvolaním.

55. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 2 CSP s tým, že s poukazom na neúspech obidvoch odvolateľov (žalobcu a žalovaného 1/) v tomto konaní, žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

56. Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).